

Nick Ervinck - Mijn wereld en mijn taal

De gedrevenheid van Nick Ervinck om voortdurend zijn blik op de hem omringende wereld te verruimen komt tot uitdrukking in zijn idee van kunst als “de creatie van een persoonlijk systeem: mijn wereld en mijn taal”.

Op een hem typische manier toont Ervinck zijn talent om multidisciplinaire verbanden te leggen tussen de digitale wereld en de “echte” wereld buiten de computer: “Mijn wereld is een uitdagend archief van beelden en sculpturen waarin ik op zoek ga naar een intense interactie tussen virtuele constructies en manueel vervaardigde sculpturen.” De kunst van Ervinck is een dialectisch spel. Hij ontwikkelt complexe digitale figuren die een virtuele wereld vormen waarin tegenstrijdige mechanische en organische elementen met elkaar versmelten. Door hun visuele perfectie leiden Ervincks modellen tot zekere logische verwachtingen in de geest van de toeschouwer, maar die worden uiteindelijk niet ingelost. In het artificiële universum van Ervinck werken de dingen op een manier die niet gevat wordt door de traditionele logica. Zijn virtuele werkelijkheid zou daarom zelfs gezien kunnen worden als een andere, niet aan beperkingen onderhevige, misschien zelfs nieuwe manier om het onzekere hedendaagse domein dat we onze “echte” werkelijkheid noemen, te verkennen. In de wereld van Ervinck is hout buigzaam, groeien objecten uit de grond, kunnen kamers in verschillende richtingen bewegen – ons gezond verstand ziet een wereld van chaos. Het universum waarin de kunstenaar actief is, is een fictief, gedigitaliseerd universum, dat wordt geconstrueerd en gedeconstrueerd door een alwetende schepper, een universum dat bovendien geen grenzen kent.

In dat universum voegen Ervincks ideeën een element aan hun bestaan toe en worden ze herboren als materialistische beelden van een momentopname die in zijn sculpturen worden vastgelegd. “*Siutobs* is [...] de eerste sculptuur die direct verwijst naar mijn bewegende beelden; in feite is het werk een momentopname die ik in onze werkelijkheid concreet realiseer. Je zou het dus ook kunnen bekijken als een weergave van een beeldscherm, als een videostill, een maquette, een sculptuur, een gebouw, als nog veel meer.” *Siutobs* is een hybrideachtige sculptuur die bestaat uit een bovenmaats geel ei in een traditioneel woonhuis waarvan de voorgevel is opengewerkt. Ervinck bekijkt ons gebruikelijke concept van het huis vanuit een nieuw perspectief. De binnenmuren van het huis worden weerspiegeld in het glanzende, gele oppervlak en simuleren de buitenkant van het ei. Het ei binnenin het gebouw toont ons een nieuw soort architectuur, terwijl de oude architectuur van het woonhuis zich openvouwt om het nieuwe leven te schenken.

Wie zich in het werk van Ervinck verdiept, komt tot de conclusie dat zijn sculpturen kunnen beschouwd worden als een absurde provocatie aan het adres van de werkelijkheid en dat zijn werk ernstige vraagtekens plaatst bij die werkelijkheid. Vanuit een logisch standpunt moeten de sculpturen gezien worden als surreële entiteiten, hoewel ze ongetwijfeld een reëel element zijn in onze eigen werkelijkheid. Door met dergelijke dialectische combinaties te werken, onthult Ervinck ons zijn diepste gedachten over zijn twijfels aan de mens en over de twijfelachtige betekenis van het bestaan.

Jan-Philip Hachmeister, oktober 2007